Повій, вітре-вітросеньку,
Там, де тужить мила,
Нехай несуть там пісеньку
Твої легкі крила.

Повій, вітре, в єй городець,
Де вінці сплітає,
Неси вісті, що молодець
Щире ю кохає.

Ой погладь ю, вітросеньку,
По єй личку білім,
Нехай знає єй серденько,
Що я є ї милим.

Най не плаче, най не тужить,
Вже час ся зближає:
Прийде милий, приголубить
І з нев ся звінчає.
[1836 — 1838]